

"Sad možeš da se okreneš", reče Džulija. On se okrete, i za trenutak je gotovo nije prepoznao. Očekivao je u stvari da će je videti голу. Ali nije bila gola. Promena je bila daleko veća. Bila se našminkala.

Po svemu sudeći, na putu do kuće je krišom ušla u neku radnju u jednoj od proleterskih četvrti i kupila kompletnu garnituru kozmetičkog pribora. Usne su joj bile jako nakarminisane, obrazi narumenjeni, nos napuderisan; čak je i ispod očiju imala nešto od čega su izgledale sjajnije. Ceo posao nije bio obavljen osobito vešto, no Vinstonovi kriterijumi u tim stvarima nisu bili oštri. On nikad nije video, ni zamišljao, članicu Partije sa našminkanim licem. Džulija se beše toliko prolepšala da se on zapanji. Dodavši samo malo boje na prava mesta, postala je ne samo mnogo lepša no i daleko ženstvenija. Kratka kosa i dečački kombinezon samo su pojačavali taj utisak. Kad ju je uzeo u zagrljaj, nozdrve mu preplavi talas sintetičkog mirisa ljubičice. On se seti polumraka u podrumskoj kuhinji, i bezubih usta one žene. Ona je imala isti taj parfem; no u tom trenutku mu to nije smetalo. "I parfem!" uzviknu on.

"Jeste, dragi, i parfem. A znaš šta ću još da uradim? Gledaću da nađem pravu žensku haljinu, i nosiću je umesto ovih blesavih pantalona. Nosiću svilene čarape i visoke štikle! U ovoj sobi ću biti žena, a ne članica Partije."

Strgoše odeću sa sebe i legoše u ogromni krevet od mahagonija. Vinston se tada prvi put svukao u njenom prisustvu. Dotle se previše stideo svog bledog i mršavog tela, sa otečenim venama na listovima i belom pegom iznad gležnja. Čaršava nije bilo, ali je ćebe na kome su ležali bilo izlizano i glatko, a veličina i elastičnost kreveta iznenadiše ih oboje. "Sigurno je pun buva, ali baš nas briga", reče Džulija. Takav bračni krevet se više nije mogao videti nigde sem u proleterskim kućama. Vinston je kao dete ponekad spavao u takvom krevetu; Džulija nikad, kako se mogla setiti.

Ubrzo padoše u kratak san. Kad se Vinston probudio, kazaljke na starom satu već su bile domilele gotovo do devet. Nije se micao, jer je Džulija spavala s glavom na njegovoj savijenoj ruci. Skoro sva šminka bila je sišla na njegovo lice i na jastuk, no jedan lak potezrumenila još uvek joj je isticao lepotu jagodica. Žuti zrak sunca na zalasku pade preko podnožja kreveta i osvetli kamin, gde je voda u lončiću burno ključala. Dole u dvorištu žena više nije pevala, ali su s ulice dopirali slabo čujni dečji uzvici. On se uzgred pitao da li je u ukinutoj prošlosti bilo obična stvar ležati ovako u krevetu po svežini letnje večeri, muškarac i žena, bez odeće, koji spavaju jedno s drugim kad im se prohte, pričaju o čemu im se prohte, ničim neprimorani da ustanu; koji jednostavno leže i slušaju mirne zvuke što dolaze spolja. To sigurno nikad nije bilo svakidašnja stvar. Džulija se probudi, protrlja oči i podiže se na lakat da pogleda prema peći.

"Polu vode već isparilo", reče ona. "Sad ću ja da ustanem i skuvam kafu. Imamo još sat. U koliko gase u tvojoj zgradi?"

"U dvadeset tri i trideset."

"Kod mene u domu u dvadeset tri. Samo mora se biti još i pre, jer... ej! Gubi se odatle, pogani stvore!"

Ona se najednom izvi u krevetu, dohvati cipelu s poda i zavrtla je u ugao dečačkim trzajem ruke, istim onim pokretom kojim je onog jutra tokom Dva minuta mržnje hitnula rečnik na Goldštajna.

"Šta to bi?" iznenađeno upita on.

"Pacov. Videla sam ga kako je proturio njušku. Tamo u ćošku ima rupa. Ako ništa drugo, bar sam ga dobro uplašila."